

Sygn. akt III AUa 1457/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Genowefa Glińska (spr.)

Sędziowie SA – Grażyna Korycińska

SA – Krystyna Sitkowska

Protokolant – st. sekr. sądowy Aneta Wąsowicz

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2013 r. w Warszawie

sprawy Z. C.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o emeryturę policyjną

na skutek apelacji Z. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 1 lutego 2012 r. sygn. akt XIII U 576/11 oddala apelację.

(-) G. G. (1)

(-) G. K.

(-) K. S.

Sygn. akt III AUa 1457/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie wniesione przez Z. C. od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 lutego 2011 r. o odmowie ponownego ustalenia prawa do emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej oraz wypłatę świadczeń.

W tej decyzji – wydanej w oparciu o art. 32 ust. 1 pkt 1, art. 33, art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego (...) (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 z późn. zm.) – organ emerytalny stwierdził, że wobec prawomocnego skazania wnioskodawcy wyrokiem Sądu Rejonowego dla K. Ś. w. K. w sprawie o sygn. akt XIV U 989/08/S z dnia 4 maja 2009 r. za przestępstwo z art. (...), utracił on prawo do zaopatrzenia z tytułu służby w Policji – co wynika ze wcześniej wydanej decyzji z dnia 29 września 2010 r. stwierdzającej ustanie prawa do świadczeń i wstrzymania ich wypłaty z dniem 1 października 2010 r. Do ponownego ustalenia prawa do tych świadczeń brak jest podstaw prawnych, stosownie do uregulowań o jakich mowa w art. 33 w/w ustawy.

Sąd Okręgowy w toku postępowania ustalił, że wnioskodawca decyzjami wydanymi w dniu 16 sierpnia 2006 r. i 6 października 2006 r. uzyskał prawo do emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla K. Ś. w. K. z dnia 4 maja 2009 r. sygn. akt XIV K 989/08/S Z. C. został skazany za przestępstwo określone w art. (...) Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. Wydział IV Odwoławczy wydanym w dniu 29 października 2009 r. sygn. akt IV Ka 848/09 i z tym dniem uprawomocnił się.

Przestępstwo, za które odwołujący został skazany było dokonane w związku z wykonywaniem przez niego czynności służbowych, zatem organ emerytalny stwierdzając ustanie prawa do świadczeń przyznanych wnioskodawcy, wstrzymał ich wypłatę od dnia 1 października 2010 r.

W dniu 27 grudnia 2010 r. Z. C. wniósł o „ponowne przeanalizowanie jego sprawy i przyznanie prawa do świadczeń emerytalnych”, ale decyzją z dnia 24 lutego 2011 r. organ emerytalny odmówił uwzględnienia tego wniosku.

W ocenie Sądu Okręgowego wniesienie odwołania od tej decyzji organu emerytalnego jest nieuzasadnione.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Okręgowy przytoczył treść art. 10 ust. 2 w/w ustawy z dnia 18 lutego 1994 r., oraz art. 12 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zmianie ustawy o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2007 r. Nr 82, poz. 558), w myśl którego przepisy art. 98 ust. 2 pkt 3, art. 99a ust. 1 pkt 13 i art. 102 ust. 2 ustawy wymienionej w art. 1 oraz art. 10 ust 1 i 2 ustawy wymienionej w art. 4 (tzn. policyjnej ustawy emerytalnej), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się w przypadku gdy funkcjonariusz został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu lub wobec którego orzeczono prawomocny środek karny po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Nowelizacja art. 10 policyjnej ustawy emerytalnej nadająca jej obecnie obowiązujące brzmienie weszła w życie w dniu 11 czerwca 2007 r.

Art. 39 ust. 1 pkt 5 cytowanej ustawy stanowi, iż prawo do świadczeń ustaje, gdy funkcjonariusz mający ustalone prawo do emerytury lub renty, zostaje skazany prawomocnym wyrokiem Sądu, o których mowa w art. 10 ust. 2.

Zdaniem Sądu Okręgowego skoro wyrok skazujący odwołującego uprawomocnił się w dniu 29 października 2009 r., a nowelizacja weszła w życie 11 czerwca 2007 r., to do Z. C. znajduje zastosowanie art. 10 w nowym jej brzmieniu, znacznie rozszerzającym przyczyny ustania prawa do świadczeń z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji.

Zarzuty odwołującego podnoszone w odwołaniu od zaskarżonej decyzji i w pismach procesowych składanych w toku postępowania sądowego sprowadzające się do twierdzeń, że w stosunku do odwołującego naruszono zasadę nie działania prawa wstecz - zdaniem Sądu Okręgowego - są nietrafne.

Dla organu rentowego i sądu ubezpieczeń społecznych istotne jest tylko to, czy skazanie funkcjonariusza prawomocnym wyrokiem sądu karnego nastąpiło po dacie wejścia w życie znowelizowanego art. 10 ust. 2 policyjnej ustawy emerytalnej, czy przed tą datą.

Skoro zatem odwołujący został skazany za przestępstwo popełnione w związku ze służbą i to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po wejściu w życie znowelizowanego art. 10 ust. 2 w/w ustawy, to decyzja organu emerytalnego jest prawidłowa.

Apelację od tego wyroku wniósł Z. C. zarzucając zaskarżonemu wyrokowi naruszenie:

- art. 12 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zmianie ustawy o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (..) gdyż przepis ten „w swojej hipotezie nie wymienia emeryta, a jedynie funkcjonariusza – co powoduje niemożność jego zastosowania w stosunku do apelującego;

- art. 7 Konstytucji poprzez jego niezastosowanie, „polegające na wypełnieniu luki prawnej w ramach przepisu intertemporalnego”, bo art.10 ust. 2 ustawy emerytalnej „dopuszczająca orzeczenie ustania emerytury wobec emeryta nie obowiązuje w polskim systemie prawnym”;

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez „błędne umieszczenie w uzasadnieniu imienia i nazwiska innej osoby która nie jest powodem w niniejszej sprawie (...), co przemawia za tym, że część uzasadnienia nie dotyczy powoda.

W uzasadnieniu apelacji skarżący wywodzi, że przepis przejściowy zawiera lukę, w której nie dopuszcza w ogóle zastosowania ust. 2 art. 10 w jakimkolwiek stanie faktycznym – ani przed datą wejścia w życie przepisów zmieniających, ani po dacie ich wejścia w życie.

Rozpoznając wniesioną apelację i prezentowane w niej zarzuty Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione w apelacji sprowadzają się do własnej interpretacji obowiązujących przepisów i polemiki z ustaleniami oraz stanowiskiem Sądu Okręgowego, które – wbrew twierdzeniom apelującego – jest prawidłowe.

Podkreślić należy, że Sąd Najwyższy w wyroku wydanym w dniu 23 marca 2012 r. (II V K 151/11) stwierdził że „przesłanką materialną utraty prawa do emerytury policyjnej nie jest data popełnienia czynu zabronionego, o jakim mowa w art. 10 ust. 1 i 2 w/w ustawy z 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, a prawomocne skazanie po wejściu w życie zmiany przepisu art. 10”.

Wyrok wdany przez Sąd Najwyższy dotyczył identycznego stanu faktycznego, jaki został ustalony przez Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie bowiem skarżący podobnie jak apelujący w niniejszej sprawie, uzyskał prawo do policyjnej renty inwalidzkiej, której wypłatę wprawdzie zawieszono z uwagi na pobieranie korzystniejszej emerytury policyjnej, ale wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 10 marca 2009 r. skazano go za przestępstwo w związku z wykonywaniem czynności służbowych funkcjonariusza, który to wyrok został utrzymany w mocy przez Sąd Okręgowy w dniu 30 lipca 2009 r. W związku ze skazaniem skarżącego prawomocnym wyrokiem, organ emerytalny wydał dwie decyzje jedną o ustaniu prawa do renty inwalidzkiej, drugą do emerytury policyjnej.

W uzasadnieniu orzeczenia Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że zmiana art. 10 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (...) została przeprowadzona ustawą z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zmieniającej ustawę o straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw (art. 4 pkt 2), a ustawa zmieniająca w art. 12 stanowi m.in., że przepis art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) stosuje się w przypadku gdy funkcjonariusz został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu, lub wobec którego orzeczono prawomocnie środek karny po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. A zatem przesłanką materialną utraty prawa do emerytury policyjnej nie jest data popełnienia czynu zabronionego, o jakim mowa w art. 10 ust. 2 i 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r., a prawomocne skazanie po wejściu w życie zmiany przepisu art. 10 (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia

2011 r., II UK 275/11, niepublikowane oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 czerwca 2009 r., III AUa 19/09, Apel. W-wa 2009 nr 4, poz. 18).

W ocenie Sądu Najwyższego dokonana zmiana ustawy nie narusza, wbrew odmiennym twierdzeniom skargi (bliżej zresztą nieuzasadnionym), art. 32 ust. 1 Konstytucji RP i wyrażonej w nim zasady równości wobec prawa wszystkich obywateli znajdujących się w podanej sytuacji prawnej, a także praw słusznie nabytych, które nota bene w sprawach z ubezpieczenia społecznego nie mają charakteru absolutnego”.

Nie można natomiast zgodzić się z zarzutami apelującego, podniesionymi w apelacji o działaniu w jego sytuacji prawa wstecz. Jedną zaś z przesłanek nabycia prawa do emerytury policyjnej jest bowiem zwolnienie ze służby, co oznacza, że wcześniej niż po zwolnieniu ze służby prawa do tego świadczenia apelujący nie mógł nabyć.

Zatem organ emerytalny prawidłowo wydał w dniu 29 września

2010 r. decyzje o ustaniu prawa do policyjnej emerytury i policyjnej renty inwalidzkiej i wstrzymał wypłatę świadczeń z dniem 1 października 2010 r.

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie była jednak decyzja o odmowie ponownego ustalenia prawa do świadczenia z zaopatrzenia funkcjonariuszy Policji (...), a zatem podstawą jej wydania i przyznania prawa do dochodzonych świadczeń mogły być nowe dowody lub ujawnione nowe okoliczności, mające wpływ na prawo do tych świadczeń (emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej), a takich okoliczności apelujący nie przedstawił i nie wskazał żadnych dowodów mogących stanowić podstawę do uwzględnienia złożonego wniosku.

Przedstawienie własnej interpretacji obowiązujących przepisów, czy powoływanie się na Konstytucję i stwierdzenie, że w stosunku do emerytów przepisy art. 10 zmieniony od dnia 11 czerwca 2007 r. nie ma zastosowania – jest nieprzekonujące.

Na marginesie zauważyć należy, że istotnie na stronie 2 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego podano inne imię i nazwisko niż to, jakie nosi odwołujący ale zważywszy na całość poczynionych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, jak i ocenę prawną dotyczącą roszczeń Z. C., którego zresztą nazwisko kilkakrotnie wymienione jest w innych miejscach uzasadnienia wyroku – argument ten nie może stanowić podstawy uzasadniającej uwzględnienie apelacji tylko z tego powodu.

Podnieść należy, że zgodnie z art. 350 k.p.c. Sąd może sprostować w każdym czasie oczywiste niedokładności, błędy pisarskie lub inne oczywiste omyłki, co oznacza, że odwołujący może złożyć stosowny wniosek o sprostowanie uzasadnienia bezpośrednio do Sądu Okręgowego w Warszawie.

Mając zatem powyższe na uwadze i zgodnie z art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił wniesioną apelację jako bezzasadną.

Sędziowie PRZEWODNICZĄCY

G. G. (2) G.

K. S.